

Железнички чвор, Косово Поље, до пре двадесетак година био је једна од најважнијих железничких раскрсница у Југославији. Многи се још увек сећају чувеног Акрополис експреса, који је повезивао Минхен и Атину, а чија је једна од важних станица била управо Косово Поље. Данас се железнички саобраћај на Косову завршава у малој станици – Звечан, одакле полазе и у коју стижу композиције које народ све чешће назива „возовима наде“, јер су они све значајнији за повезивање народа са Косова са остатком Србије.

Није сасвим сигурно да народ у Србији тачно зна шта се на Косову последњих месеци догађа, а нарочито како живот Срба јужно од Рашке изгледа. Једна од тема, односно термина који се користе је и тај да се Срби крећу некаквим „алтернативним“ путевима. Да појаснимо: алтернативни пут није оно што користимо када се рецимо у Београду, реконструише мост Газела, па идемо преко Бранковог моста. Не, алтернативни путеви којима су Срби на Косову принуђени да комуницирају су путеви прокопани кроз тешко приступачне терене, често несигурни, и надасве зависни од временских прилика, које постају све непољољније.

Воз који саобраћа на релацији Краљево-Звечан, представља једино иоле пристојно превозно средство, уколико се код нас иначе возови могу сматрати пристојним. Иако се њиме превозе ђаци, студенти и други народ, он саобраћа само два пута дневно, по реду вожње који је наслеђен од горепоменуте Југославије. Што би се рекло, по Титовом реду вожње. У зимским месецима, који предстоје, значај ове комуникације се рапидно повећава. Како се решење за административне прелазе: Јариње и Брњак не наслућује (осим оних којима „нећемо бити задовољни“), врло лако од „воза наде“ овај воз може прерасти у „воз живота“. Е сад, како он изгледа?

То је композиција састављена од два, а неретко и од само једног вагона. Број путника је обично између 100 и 300, па и више. Али што јесте јесте, саобраћа на време, а што и не би када се једино тај и котрља том пругом. Много је апела, од стране школа, грађана и општина упућено Железницама Србије да се линија појача: додатним поласцима, додатним бројем вагона како би путници могли да дишу, или барем да ред вожње ускладе са потребама деце која иду у школу. Позитивног одговора до сада није било.

Да се разумемо, нико ни од кога није тражио да гине, да се враћа у деведесете, да

За Сплит може, за Косово не може

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 06 новембар 2011 14:05

одустаје од европског пута, да ремети миран сан „кругу двојке“ нити ишта слично. Не, тражи се само да се у овој трауматичној ситуацији донесу неке безболне административне одлуке, које живот значе народу на Косову, а које су уз то и профитабилне, јер цена превоза није ниска. У данима када све гласније, шиптарски аналитичари из Приштине, називају акцију РОСУ од 25. Јула, „Тачијевом авантуром“, „ми“ и даље тражимо решења како би је оправдали. Европа може да троши милионе на превоз шиптарских цариника и полицајаца хеликоптерима, на административне прелазе, а наша држава не може да олакша живот људима на Косову, па уз то још и да заради. Ипак, одлука којима се може олакшати живот људи на Косову, барем што се комуникација тиче, нема. Као по правилу, изговор је недостатак техничких услова, ма шта то значило.

Једна од последица ове хибернације савести државе је и та да је велики број деце која путује, на пример из Рашке у школе на северу Косова био принуђен да напусти школе, и упише се у несродне школе у месту боравка, што је веома фрустрирајућа одлука, и за родитеље и за децу.

Имамо ми овде један предлог, како да се стекну неопходни технички услови: нека се бомбастично рекламирани ванредни возови, који су летос превозили српске туристе у Хрватску, прекомадују у Краљево или Рашку да омогуће виталне интересе српског народа на Косову. Сигуран сам да се Хрвати неће љутити, јер им у наредним месецима српски туристи неће бити потребни. Они иначе превозе шипатрске полицајце хеликоптерима на „посао“, па ће имати разумевања и за нас. Вратићемо им возове, па ако треба и влакове, следеће године пред сезону, чим српски „фурешти“ нагрну.